

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 62.921 van 5 november 1996

A. 61.104/VI-12.181

In zake : **GOOSSE** Jean-François,
die woonplaats gekozen heeft bij
de zetel van de "G.E.R.F.A.",
Luttrebruglaan 137
1190 Brussel

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoor-
digd door de Minister van
Ambtenarenzaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 november 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean-François GOOSSE primair de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 26 september 1994 houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het rijkspersoneel en, in bijkomende orde, de nietigverklaring van artikel 4 van hetzelfde besluit in zoverre het artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel wijzigt, van artikel 5 in zoverre het artikel 16, eerste lid, 1°, van hetzelfde besluit wijzigt, van artikel 10 in zoverre het de artikelen 59 en 61 van het genoemde besluit wijzigt, van artikel 12, in zoverre het in het genoemde besluit een artikel 74bis invoegt, en van artikel 33;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAURMONT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 29 januari 1996, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 oktober 1996;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. E. GILLET, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de Executieven en van de publiekrechtelijke rechts-

personen die ervan afhangen, vernietigd is bij arrest van de Raad van State, nr. 47.689 van 31 mei 1994, in de zaak LECLERCQ, en dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het rijkspersoneel, vernietigd is bij arrest nr. 47.691 van 31 mei 1994, in de zaak ORY; dat als gevolg van die vernietigingen, op 26 september 1994 een nieuw koninklijk besluit is uitgevaardigd ter uitvoering van artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; dat eveneens op 26 september 1994 een koninklijk besluit is uitgevaardigd houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het Rijkspersoneel;

Overwegende dat de bepalingen van het bestreden besluit waarvan de nietigverklaring in bijkomende orde wordt gevorderd, als volgt luiden :

- artikel 4, in zoverre het artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel vervangt door de volgende bepaling :

" De rijksambtenaren hebben het recht op vrijheid van meningsuiting ten aanzien van de feiten waarvan zij kennis hebben uit hoofde van hun ambt.

Het is hun enkel verboden die feiten bekend te maken die betrekking hebben op 's lands veiligheid, de bescherming van de openbare orde, de financiële belangen van de overheid, het voorkomen en het bestraffen van strafbare feiten, het medisch geheim, de rechten en de vrijheden van de burger, en in het bijzonder op het recht op eerbied voor het privé-leven; dit verbod geldt bovendien voor feiten die betrekking hebben op de voorbereiding van alle beslissingen.

De bepalingen van de voorgaande leden gelden eveneens voor de rijksambtenaren die hun ambt hebben neergelegd."

- artikel 5 in zoverre het artikel 16, eerste lid, 1°, van hetzelfde besluit, dat bepaalt welke voorwaarden vervuld moeten worden om tot rijksambtenaar te worden benoemd, vervangt door de volgende bepaling :

" 1° Belg zijn indien de uit te oefenen betrekking al dan niet rechtstreeks deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag inhoudt en werkzaamheden omvat strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Staat, ofwel, in de overige gevallen, Belg zijn of burger van de Europese Unie";

- artikel 10 in zoverre het artikel 59 vervangt door de volgende bepaling :

" Indien de ambtenaar ermee niet kan instemmen dat hij niet de meest positieve waardering heeft gekregen, heeft hij de mogelijkheid de zaak wat de inhoud betreft bij de directieraad aanhangig te maken binnen de tien dagen na de betekening.

De ambtenaar verschijnt persoonlijk en kan zijn opmerkingen doen gelden; voor zijn verdediging kan hij door de persoon naar eigen keuze bijgestaan worden. Het beroep heeft schortende kracht";

- artikel 10 in zoverre het artikel 61 vervangt door de volgende bepaling :

" De beroepscommissie inzake evaluatie is paritair samengesteld uit :

1° ten minste vier ambtenaren van ten minste rang 13, aangewezen door de minister;

2° leden aangewezen door de representatieve vakorganisaties naar rato van twee leden per organisatie.

Tegen de beslissing van de commissie is geen beroep mogelijk";

- artikel 12 in zoverre het artikel 74bis invoegt, luidend als volgt :

" Onder de door Ons vastgelegde voorwaarden, kan een vacante betrekking van rang 17 of 16, alsook

een vacante betrekking van rang 15 waarvan de titularis de verantwoordelijkheid over een bestuur heeft, worden toegekend aan een ambtenaar van niveau 1 die de gunstigste beoordeling heeft, voor een beperkte tijd die de duur van zes jaar niet mag overschrijden";

- artikel 33, luidend als volgt :

" Dit besluit heeft uitwerking met ingang van 7 maart 1992, met uitzondering van :

- 1° de artikelen 3, 9, 1°, 10, 12, 16, 18, 19 en 25 die zullen van kracht worden op een door Ons vastgelegde datum;
- 2° het artikel 5, a), die treedt in werking de dag waarop dit besluit in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt;
- 3° het artikel 53, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, zoals gewijzigd bij dit besluit, die treedt in werking de dag waarop dit besluit in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van het beginsel dat terugwerking van wetten ongeoorloofd is, welk middel gericht is tegen artikel 33 van het bestreden besluit; dat hij betoogt dat dit artikel 33, in zoverre het de inwerkingtreding bepaalt van het merendeel van de bepalingen van het bestreden besluit van 7 maart 1992, dat beginsel schendt; dat hij voorts zegt dat de verwerende partij, door die terugwerking, zich bemoeit met hangende geschillen; dat hij in zijn wederantwoord wijst op de, naar zijn mening, verschillende verwarrende uitspraken van de verwerende partij in de memorie van antwoord; dat hij, steunend op de rechtsleer, beweert dat terugwerking alleen aanvaardbaar is als drie voorwaarden vervuld zijn, te weten dat de handeling die is overgedaan na een nietigverklaring de gebreken niet meer vertoont waarop door deze nietigverklaring een sanctie was gesteld, dat de terugwerking de verkregen rechten in acht neemt en dat zij onontbeerlijk lijkt;

dat hij toegeeft dat aan de eerste voorwaarde is voldaan; dat hij, wat de tweede betreft, schrijft dat hij niet beschikt over inlichtingen op grond waarvan hij de lijst kan opmaken van de zaken waarvoor het probleem van de wettigheid zich rechtstreeks voordoet en gewag maakt van verscheidene geschillen die hangende zijn bij de Raad van State en waarin het probleem wordt opgeworpen van de wettigheid van de terugwerking van het andere besluit van 26 september 1994, nl. het besluit waarbij de algemene principes van het statuut worden bepaald; dat hij, wat de derde voorwaarde betreft, betoogt dat het ontbreken van terugwerking tot gevolg zou hebben dat tussen 7 maart 1992 en 11 oktober 1994, de tiende dag na de bekendmaking van het bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad, het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 opnieuw in werking zou treden; dat hij de relevantie betwist van een verwijzing door de verwerende partij naar arrest nr. 31/95 van 4 april 1995 van het Arbitragehof;

Overwegende dat het beginsel dat terugwerking van wetten ongeoorloofd is, dat als algemene regel wordt gesteld in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, a fortiori van toepassing is op koninklijke besluiten; dat het evenwel gedooft dat wanneer de administratieve overheid een door de Raad van State nietigverklaarde handeling overdoet, zij de nieuwe handeling doet terugwerken indien dit onontbeerlijk blijkt voor de goede werking of de continuïteit van de openbare dienst, in zoverre de rechtsgrond van de nietigverklaring wordt in acht genomen; dat het feit alleen dat een terugwerkend besluit invloed kan hebben op de afloop van lopende procedures, niet volstaat opdat die terugwerking onwettig is; dat zij onwettig is indien zij als enig of hoofdzakelijk oogmerk heeft invloed te hebben op de afloop van bepaalde juridische procedures of te verhinderen dat rechtscolleges uitspraak doen over

een rechtsvraag, zonder dat uitzonderlijke omstandigheden die bemoeienis redelijkerwijze kunnen rechtvaardigen; dat de terugwerking van het koninklijk besluit van 26 september 1994 in het onderhavige geval haar rechtsgrond vindt in het streven naar het handhaven van de stabiliteit van de instellingen en de continuïteit van de openbare dienst, het waarborgen van de rechtszekerheid en het beschermen van de rechten die de ambtenaren inmiddels hebben verkregen, zoals wordt uiteengezet in het verslag aan de Koning dat samen met het besluit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad; dat het bestreden besluit, in zoverre het terugwerkende kracht heeft, bijgevolg niet beschouwd mag worden als een onwettige inmenging in lopende procedures; dat het de Raad van State niet toekomt zijn oordeel over de onmisbaarheid van de terugwerking in de plaats te stellen van die van het bestuur, tenzij om een sanctie te verbinden aan een kennelijke vergissing in de beoordeling; dat naast de argumenten inzake stabiliteit van de instellingen en continuïteit van de openbare dienst, de noodzaak om uit het oogpunt van de terugwerking hetzelfde lot te beschermen aan het bestreden besluit en aan het besluit van dezelfde dag tot bepaling van de algemene principes van het statuut, uitsluit dat de beoordeling van de onontbeerlijkheid van de gekritiseerde terugwerking kan worden beschouwd als kennelijk onredelijk; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel, gericht tegen artikel 4 van het bestreden besluit, in zoverre het artikel 7, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wijzigt, ontleent aan de schending van artikel 32 van de Grondwet en van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur; dat hij betoogt dat de gekritiseerde passage uit artikel 4 van het bestreden besluit in strijd is met de bepalingen

waarnaar verwezen wordt in het middel, die de openbaarheid van de administratieve stukken waarborgen;

Overwegende dat artikel 32 van de Grondwet luidt als volgt :

" Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134.";

Overwegende dat artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur als volgt luidt :

" Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet";

Overwegende dat de gekritiseerde bepaling voorschrijft binnen welke grenzen de rijksambtenaren zich mogen uitlaten over de feiten waarvan zij kennis hebben uit hoofde van hun ambt en de categorieën van feiten opnoemt die zij niet bekend mogen maken; dat de bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd, het recht van de burger vaststellen om, binnen bepaalde grenzen, kennis te nemen van administratieve stukken; dat beide bepalingen weliswaar het resultaat zijn van het streven naar wat doorgaans de administratieve doorzichtigheid wordt genoemd, maar dat de respectieve werkingssferen ervan duidelijk verschillend zijn; dat de verplichting tot terughoudendheid die persoonlijk aan de

ambtenaren wordt opgelegd, er niet aan in de weg staat dat de overheidsbesturen, die uiteraard handelen via hun ambtenaren, aan de stukken waarover zij beschikken de openbaarheid geven waarin de wet en de Grondwet voorzien; dat het middel niet-gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel, gericht tegen artikel 5 van het bestreden besluit, in zoverre het artikel 16, eerste lid, 1°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wijzigt, ontleent aan de schending van artikel 10, tweede lid, van de Grondwet; dat hij betoogt dat het bestreden besluit in twee opzichten ongrondwettig is, enerzijds omdat alleen de wetgever het nationaliteitsvereiste voor toelating tot overheidsambten mag stellen en anderzijds omdat de Grondwet de overheidsambten bestemt voor de Belgen, behoudens de bij de wet vastgestelde uitzondering voor bijzondere gevallen; dat, wat dit tweede aspect betreft, hij erop wijst dat de bestreden tekst een uitzondering maakt van de grondwettelijke regel; dat hij in zijn wederantwoord beweert dat de regel van de voorrang van het internationale recht op de Grondwet geen steun vindt in de grondwettelijke tekst, dat de regels van het internationale verdragsrecht hun bindende kracht in België slechts ontlelen aan de opneming ervan in het interne recht volgens de bij de Grondwet vastgelegde regels en dat het dus onlogisch zou zijn die normen boven de Grondwet te plaatsen; dat hij zich tot staving van zijn stelling beroept op het arrest van het Arbitragehof nr. 12/94 van 3 februari 1994; dat hij stelt dat geen enkele norm van het internationale recht de Staten de bevoegdheid verleent om verdragen te sluiten die in strijd zijn met hun Grondwet, dat de afdeling wetgeving in haar advies over het ontwerp van wet tot instemming met het Verdrag van Maastricht heeft verklaard dat de Grondwet behoorde te worden gewijzigd

alvorens dat Verdrag goed te keuren en dat de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen niet verbiedt de betrekkingen op te noemen die toegankelijk zijn voor onderdanen van andere Lid-Staten, wat conform de Grondwet zou zijn, onder voorbehoud van de interpretatie die moet worden gegeven aan de woorden "voor bijzondere gevallen"; dat hij voorts zegt dat de bestreden bepaling, doordat zij abstract en onduidelijk is gesteld, uit het oogpunt van de rechtszekerheid een onwettige en nadelige impliciete subdelegatie invoert; dat hij in de laatste memorie erop wijst dat het onaanvaardbaar zou zijn het Verdrag de voorrang te geven boven de Grondwet, aangezien het zijn bindende kracht ontleent aan de goedkeuring ervan overeenkomstig de inhoudelijke en formele regels van de Grondwet; dat hij verwijst naar de procedurele vereisten, die een fundamenteel samenstel van waarborgen voor democratie vormen, aangezien een stemming met gewone meerderheid zonder recht op amendement de Grondwet niet kan wijzigen en de herzieningsprocedure ervan niet kan vervangen; dat hij tot staving van zijn woorden een artikel aanhaalt uit de rechtsleer en erop wijst dat de Europese rechter die zich in de plaats zou stellen van de wetgever en van de nationale of Europese grondwetgever, het laatste woord zou hebben, wat hem in strijd lijkt te zijn met het beginsel van de rechtsstaat; dat hij betoogt dat bij de goedkeuring van het Verdrag van Rome in 1957 niet is kunnen worden voorzien in de toepassing van het vrije verkeer van werknemers op bepaalde overheidsambten; dat hij eerst melding maakt van een in de rechtsleer gegeven commentaar bij het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 december 1980 en vervolgens beweert dat geen enkele bepaling van dat Verdrag de organen van de Europese Unie machtigt om het statuut van de ambtenaren van de Lid-Staten te regelen en erop wijst dat het niet in overeenstemming zou zijn

met het subsidiariteitsbeginsel dat in het Verdrag van Maastricht wordt geformuleerd; dat hij betoogt dat de ambtenaren zijn opgenomen in een hiërarchie en allen deelnemen aan de uitoefening van het openbaar gezag; dat hij erop wijst dat het gelijkheidsbeginsel verbiedt een onderscheid te maken tussen de enen en de anderen; dat hij, gesteld dat de voorrang van het Verdrag boven de Grondwet wordt erkend, van oordeel is dat de Koning daarom nog niet gemachtigd is om de afwijking van het nationaliteitsvereiste vast te stellen, daar de Grondwet die bevoegdheid heeft bestemd voor de wetgever;

Overwegende dat de artikelen 8, 10 en 34 van de Grondwet als volgt luiden :

" Art. 8. De staat van Belg wordt verkregen, behouden en verloren volgens de regelen bij de burgerlijke wet gesteld.

De Grondwet en de overige wetten op de politieke rechten bepalen welke de vereisten zijn waaraan men moet voldoen, benevens de staat van Belg, om die rechten te kunnen uitoefenen".

" Art. 10. Er is in de Staat geen onderscheid van standen.

De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld".

" Art. 34. De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen";

Overwegende dat de in het middel opgeworpen problematiek niet die is van de tegenstelling tussen de Grondwet en een rechtstreeks toepasselijke norm van het verdragsrecht; dat niet wordt betwist dat toen België is toegetreden tot het Verdrag van Rome, geen enkele onverenigbaarheid bleek te bestaan tussen artikel 48 van het Verdrag van Rome en de Grondwet; dat de in het middel gewraakte situatie eerst in 1980 aan het licht is

gekomen, toen het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap aan artikel 48 van het Verdrag een interpretatie heeft gegeven die verplicht de betrekkingen in overheidsdienst die geen rechtstreekse of indirecte deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag en aan werkzaamheden strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de staat of van andere openbare lichamen impliceren, toegankelijk te maken voor de onderdanen van de Europese Unie; dat het probleem dat het middel wil laten oplossen, dus het probleem is van de onverenigbaarheid tussen de Grondwet en de interpretatie die is gegeven aan een bepaling van het Verdrag, lang na de goedkeuring ervan door de overheden die het heeft ingesteld om aan de bepalingen ervan een eenvormige uitlegging te geven die in de Lid-Staten van de Unie geldt;

Overwegende dat artikel 34 van de Grondwet het mogelijk maakt dat de uitoefening van bepaalde bevoegdheden bij een verdrag of een wet wordt opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen; dat deze bepaling, hoewel zij dagtekent van na de goedkeuring van het Verdrag van Rome, goedgekeurd bij de wet van 2 december 1957, een grondwettelijke basis oplevert voor de institutionele mechanismen die bij dat Verdrag zijn ingesteld, onder meer om te zorgen voor een eenvormige interpretatie ervan in de gezamenlijke Lid-Staten van de Europese Unie; dat dit artikel geenszins de bevoegdheden bepaalt die kunnen worden opgedragen en ze dus geenszins beperkt;

Overwegende dat het beginsel van het vrije verkeer van werknemers, vastgesteld bij artikel 48 van het Verdrag van Rome, volgens paragraaf 4 van dat artikel geen toepassing vindt op de "betrekkingen in overheidsdienst"; dat luidens de vaste interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

sedert 1980 aan deze bepaling geeft, zij een geheel van betrekkingen die een rechtstreekse of indirecte deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag en aan werkzaamheden die tot doel hebben de algemene belangen van de staat of van andere openbare lichamen te beschermen inhouden, buiten de werkingssfeer houdt van de eerste drie leden van datzelfde artikel;

Overwegende dat, wanneer een conflict bestaat tussen een norm van intern recht en een norm van internationaal recht die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de bij het verdrag vastgestelde regel voorrang moet krijgen; dat volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap, het werken met bepalingen van de interne rechtsorde om de reikwijdte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht te beperken, tot gevolg zou hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de eenheid en de doeltreffendheid van dat recht en dus niet aanvaard kan worden, zelfs als de bepalingen van intern recht die zijn van de Grondwet (H.J.E.G., 2 juli 1996, zaak c-473/93, Commissie/ Groothertogdom Luxemburg); dat uit het oogpunt van de Belgische Grondwet het gezag van de interpretatie die door het Hof van Justitie aan het Verdrag van Rome wordt gegeven, steunt op artikel 34 van de Grondwet, zelfs al zou deze interpretatie leiden tot het doen ophouden van de gevolgen van een gedeelte van de artikelen 8 en 10 van de Grondwet;

Overwegende dat deze conclusie niet indruist tegen enig door verzoeker tot staving van het middel aangevoerd beginsel; dat de toepassing van alle bepalingen van het Verdrag van Rome volgens de interpretatie die eraan wordt gegeven door het Hof van Justitie, het gevolg is van de toetreding van België tot de Europese Unie en dat zij steeds zou kunnen worden geweerd, op initiatief van de Belgische overheid, door

af te zien van die toetreding of door opnieuw te onderhandelen over de voorwaarden; dat zolang zulk een initiatief niet tot een resultaat leidt, het beginsel van de rechtsstaat geenszins de gevolgen heeft die verzoeker hieraan verbindt, doch integendeel de onverkorte toepassing van de gemeenschapsregels voorschrijft; dat men, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State, weliswaar kan wensen dat de grondwettekst wordt aangepast aan de vereisten van het Europees recht, maar dat zulk een aanpassing geen voorwaarde kan zijn voor de toepassing van dat recht, dat zelfs bij ontstentenis van die aanpassing geldt;

Overwegende dat de verplichting om de andere overheidsambten dan die welke een rechtstreekse of indirecte deelneming aan de uitoefening van openbaar gezag en aan werkzaamheden strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de staat of van andere openbare lichamen inhouden, toegankelijk te maken voor de onderdanen van de Europese Unie, bestaat in het positieve recht dat in België van toepassing is krachtens het Verdrag van Rome en de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen eraan heeft gegeven; dat het bestreden besluit die verplichting niet invoert; dat de strekking ervan, op dat punt, niet die is van een rechtsregel maar die van een inlichting die wordt gegeven aan de verschillende openbare overheden waarop het bestreden besluit rechtstreeks of indirect van toepassing is, een inlichting ten aanzien waarvan de Regering, in afwijking van de gebruikelijke wetgevingstechnische regels, het terecht wenselijk heeft kunnen achten haar in een verordeningstekst op te nemen om elk misverstand omtrent het bestaan van die regel, te voorkomen; dat de wijze waarop de regel is geformuleerd, waarbij bepaalde betrekkingen worden voorbehouden aan de Belgen en andere toegankelijk worden voor burgers van de Europese Unie,

volledig conform de lering van de rechtspraak van het Hof van Justitie is; dat aangezien het middel niet gericht is tegen een bepaling met een eigen juridische reikwijdte, het niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel, gericht tegen artikel 10 van het bestreden besluit in zoverre het artikel 59 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wijzigt, ontleent aan de schending van het beginsel "niemand kan terzelfder tijd rechter en partij zijn";

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel, gericht tegen artikel 10 van het bestreden besluit in zoverre het artikel 61 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel wijzigt, ontleent aan de schending van het beginsel van onpartijdigheid;

Overwegende dat de auditeur-rapporteur, wat de beide middelen betreft, erop gewezen heeft dat de bestreden bepalingen volledig vervangen zijn bij een koninklijk besluit van 31 maart 1995, dat verzoeker niet aangevochten heeft; dat hij daaruit afleidt dat het beroep, aangezien verzoeker niet is opgetreden tegen deze nieuwe wilsuitdrukking van de overheid, onontvankelijk is in zoverre het tegen die bepalingen is gericht; dat verzoeker in zijn laatste memorie over deze middelen schrijft dat hij "voortgaat op de proceduregeschriften"; dat hij niet aangeeft of er geschillen hangende zijn met betrekking tot gevallen waarin de bestreden bepalingen toegepast zouden zijn; dat verzoeker geen blijk geeft van een dadelijk belang bij de nietigverklaring van de bepalingen die met de middelen bestreden worden; dat de middelen onontvankelijk zijn;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel, gericht tegen artikel 12 van het bestreden besluit in zoverre het een artikel 74bis invoegt in het bestreden koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, ontleent aan de schending van "het algemeen rechtspositioneel beginsel en aan het beginsel van de loopbaan van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 (en) van het koninklijk besluit van 26 september 1994 houdende hervorming van verscheidene verordeningsbepalingen die toepasselijk zijn op het rijkspersoneel"; dat hij betoogt dat de bestreden bepaling "niet geacht kan worden te voldoen aan de vereisten die worden gesteld in de bepalingen genoemd in het middel, zoals onder meer de regels inzake de loopbaan" en dat "terwijl het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 soms tot in de details de regels bepaalt betreffende de bevorderingen, de proeftijd, de beoordeling en de tuchtregeeling, de bepaling (...) voor de mandaten die een ingrijpende invloed kunnen hebben op het beheer van de diensten en de loopbaan van het personeel, volledig vaag blijft en "de vrije hand laat" om de regels ervan vast te stellen; dat hij voorts zegt dat "hij er niet aan durft te denken welk gebruik zal worden gemaakt van deze bepaling door sommige overheden die een systeem van mandaten "naar keuze" zullen kunnen opbouwen voor de cliënten van hun bestuursapparaat";

Overwegende dat verzoeker niet vermeldt waarin het "algemeen rechtspositioneel beginsel" waarvan de schending wordt aangevoerd, bestaat, noch in welk opzicht artikel 12 van het bestreden besluit het aangevoerde beginsel schendt; dat het middel onontvankelijk is, aangezien de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd niet voldoende nauwkeurig wordt omschreven en er niet wordt aangegeven waarin die schending bestaat,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijf november 1900 zesennegentig door :

Mevr. WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH. LEROY,	staatsraad,
WETTINCK,	staatsraad,
Mevr. MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M.-L. WILLOT-THOMAS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.